

www.strik.rs
www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA

Dorthe Nors
Kantslag

UREDNIKA

Ljubica Pupezin

Objavljanje ove
knjige pomogao je
program „Kreativna Evropa”
Evropske unije

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© Dorthe Nors, 2008

Published by agreement with Ahlander Agency

© za srpski jezik, ŠTRIK, 2019

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se umnožavati ni u kom obliku bez prethodne dozvole izdavača ili vlasnika izdavačkih prava.

Dorte Nors

POSLE
UDARCA

S DANSKOG PREVEO
Radoš Kosović

BEOGRAD
2019

Dolazim iz kuće u kojoj je bilo i pasa i mačaka, a mačke su bile glavne, i to toliko da ne biste poverovali. Mlatile su pse ujutru, u podne i uveče. Silne su batine dobili ti psi, pa bi jednom godišnje, nakupivši veliku mržnju, pojurili jednu od komšijskih mačaka uz drvo s namerom da je sačekaju dok ne siđe, posle čega bi je pojeli.

POZNAJETE KORIJA?

Čuje ukućane ispod, Janus je još tu. Upravo se rastao s njom gore u sobi, a sad se pozdravlja s majkom na vratima. Onda je sve opet tiho, izuzev njenog starijeg brata koji pušta tuš na drugom kraju hodnika. Miris prženih krmenadli dopire sve do njene sobe, a ona leži porebarke na krevetu s jastukom gurnutim između kolena. Još oseća vlažnost njegove pljuvačke pod nosom i njegove prste. Hteo je da bude fin, ništa drugo, i ona pali televizor. Gleda kraj regionalnih vesti, a onda prebacuje na emisiju u kojoj ljudi traže nestalog člana porodice.

Glavni junak te večeri jeste sin koji ne može da pronade oca. Ima trideset godina, debeljuškast je, i neprekidno na ivici plača dok govori kako se ne ljuti na svog oca. Samo ne može da shvati zašto mu otac nije pisao. Na voditeljkinu pitanje da li ga je to rastužilo, sinu samo ostaje da klimne glavom.

Novinara svetloplave kose koji je, koliko se Luise seća, jednom intervjuisao premijera za TV dnevnik, sada vidimo kako kopa po arhivama i raspituje se u državnim institucijama u potrazi za informacijama o nestalom ocu. Očevo ime je veoma neobično, Kori Nilsen, i plavi novinar sad stoji pred stambenom zgradom u jednom predgrađu Kopenhagena, crvena cigla. Pozvoniće na vrata na adresi koju mu je neko u opštini naveo kao nekadašnje prebivalište Koriija Nilsena. *Biće zanimljivo da vidimo ima li koga kod kuće*, kaže novinar dok pritiska zvono. Otvara starija žena s kratkom trajnom. Pošto je otvorila, ne baca pogled na kamermana niti de-

luje posebno iznenađeno kad joj novinar saopštava da je s DR-a¹. *Tražimo čoveka po imenu Kori Nilsen*, kaže novinar. Žena sad malo više otvara vrata i kaže: *Da, Kori je živeo ovde*. Novinar klima. *Poznajete Korija?* pita. *Da*, odgovara žena.

Ispostavlja se da je žena, čije lice Luise smatra suvim, bila udata za Korija Nilsena, ali su se razveli. Po izgledu njenog stana Luise zaključuje i da sigurno nisu imali mnogo zajedničkog. Ali takve stvari ne zanimaju novinara. On hoće da zna da li ona zna kuda je Kori mogao da se dene. Žena se osmehuje i tek sad gleda pravo u kameru. Izgleda ponosno: *Da, znam gde je Kori*, kaže.

Iako Luise dobro zna da ne treba sad da gasi, ipak gasi. Njen stariji brat se mota po hodniku, ali inače je tiho. Nije joj stigao SMS od Janusa, ali bilo mu je žao što ju je bolelo. Gleda njegovu fotografiju pored ogledala, ima smeđu kosu i ne voli da se osmehuje kad ga fotografišu. Tu je i slika majke i oca na odmoru u Bornholmu. Davno je to bilo, čini joj se, a razmišlja malo i o Koriju Nilsenu i o Janusu, koji je visok. Takođe, ima i duge i lepe prste, ali uvek koristi jezik kad se ljubi. Čudno joj je što se bar povremeno ne ljubi usnama. Jezik je okej, ali je podseća na dan kad su ona i njen brat pošli sa ocem na posao. Trebalo je da ližu kovertu za pet kruna po satu. Sedeli su svaki sa svoje strane velikog ovalnog stola i lizali, lizali. Nije bilo loše, ako se izuzmu kovertu. Seća se toga zato što nije imala volje da gleda u brata, koji je hteo da se takmiče čija će hrpa polizanih koverata brže rasti, pa se umesto toga usredsredila na svoj posao. Zato je predugo gledala u adrese ištampane na kovertama.

Sva pisma bila su upućena muškarcima i adrese su je navele da razmišlja o ljudima s kojima nije imala nikakve veze. Zamišljala ih je kako hodaju u nepoznatim sobama. Zamišljala kako presecaju kroz velike sportske centre, sede u automobilima na semaforu i vuku

¹ Danska nacionalna medijska kuća. *Prim. prev.*

bicikle i motore duž ivičnjaka. Nije ih samo videla kao neznance već više kao prazne listove papira koje želi da ispiše. Ili kao kad s majkom zastaneš pred izlogom mesare, pa u odrazu na staklu ugledaš čoveka koji je stao pored tebe. On gleda kuvanu kobasicu. Nepoznati muškarac kraj izloga razmišlja da li da kupi kobasicu, ali odlučuje da ipak neće. Onda se okreće da ode, i tik pre nego što će zaći iza ugla, zastaje i tebi ili tvojoj majci upućuje čudan pogled.

Tako je zamislila situaciju, i zamislila je kako prati čoveka ulicama sve do njegovih vrata, pa uz stepenice do drugog sprata. Ušla je s njim u stan, pa u kuhinju. Tu je čovek skuvao kafu u aparatu i ispravio sliku pored kredenca. Onda je seo u dnevnu sobu, upalio televizor i gledao vesti.

Posmatrala je čoveka dok je trljao rukohvate palčevima. Posmatrala ga je za vreme dnevnika, posmatrala ga je dok je jeo krmendle. Posle je takođe bila prinuđena i da prisustvuje rutini u kupatilu i atmosferi u spavaćoj sobi, kada je čovek odložio časopis na nahtkasnu i pružio ruku da ugasi svetlo.

Tu je onda ležao u svojoj beloj posteljini i mirisao na jorgan, a Luisi je došlo da zaplače. Htela je da prodrma čoveka i pita ga da li ima automobil. Jer ako ima automobil, sada bi morao da je odveze kući. Više nije htela da bude tu. Sada je htela da se vrati majci, ali nije mogla, jer se taj čovek, koji je zapravo bio ime na koverti, zalepio za nju, i kada je kasnije zvonila na sva vrata u njegovoj zgradi i pitala da li iko zna išta o čoveku koji živi na drugom spratu, odgovarali su joj da ne znaju. Mogao je da se zove Ulsen, Madsen, Hansen ili Nilsen. Niko nije znao.

– Jesi li okej, da zovem tatu? – pitao je njen brat tog dana u očevoj kancelariji kad su lizali kovertu, i Luise se seća da je u tom trenutku odgovorila da joj smeta lepak.

– Čudno mi je u stomaku – kazala je, i onda je njen brat otišao po oca.